

Pelgrimeren

Als ik het woord Pelgrimeren hoor, dan gaat mijn geest altijd naar het lied: Pelgrimstocht der mensen. U kent het vast wel, een oud traditioneel lied met in het eerste couplet woorden waar we snel overheen zingen. 'Pelgrimstocht der mensen, veertig jaar woestijn, onvervulde wensen, - 't Land zal heerlijk zijn! Wie aanhoort ons bidden, wie ziet naar ons om? God, trek in ons midden; kom Heer Jezus kom.'

Een pelgrimage, ons leven, is een verhaal van ontmoetingen. Onderweg komen we vele mensen tegen die een stuk(je) met ons op weg gaan in ons leven. Het leven kan daarbij een woestijn zijn met wensen die niet uitgekomen zijn. Maar we mogen weten dat Hij in ons midden meetrekt, in ons kwetsbaar bestaan. We mogen ons gedragen weten door het verlangen naar een vast anker.

Als mensen zijn we op zoek naar geluk, vrede en rust. Dit verlangen sterft niet. Pelgrimeren is openstaan voor nieuwe horizonten, het nieuwe ontdekken. Wie reist, verwacht, kijkt vooruit en hoopt. Het is met open handen door het leven gaan, klaar voor elk onverwacht geschenk.

Eind April en begin Mei mogen een veertigtal parochianen uit de Emmanuelparochie pelgrimeren naar Lourdes. We sluiten ons aan bij de vijfde bisdombedevoort. Naar de plaats waar Bernadette Soubirous, Maria achttien maal heeft mogen ontmoeten bij de Grot. Maria die ons bij haar Zoon brengt, ook in Lourdes. We nemen de intenties mee die ons toevertrouwd worden, ja daar mag u op vertrouwen.

Pelgrimstocht der mensen, onvervulde wensen, wetende dat God in ons midden meetrekt waar we ook zijn op onze pelgrimstocht.

Goede pelgrimstocht, waar u zich ook bevindt. PAX!

Pastor Ria Doornbusch